

nictví vojenského toliko pro osoby, jež převzaty byly nebo později vstoupí do svazku čs. a které pak ode dne nastoupení činné služby v čs. armádě podléhají vojenské soudní trestní pravomoci v této armádě. Tato pravomoc však dle § 12 v. tr. ř. nevztahuje se na trestné činy spáchané před nastoupením činné služby v čs. armádě, nebyla-li pro příslušníky bývalé rak.-uherské armády, kteří byli převzati do svazku čs. vojska, podle § 16 v. tr. ř. včasným opatřením vztahujícím se na přípravu nebo zahájení trestního řízení zachována kontinuita vojenské soudní trestní pravomoci pro čs. vojenské soudy. Této podmínky pro zachování kontinuity však u obviněného, pokud jde o svrchu uvedený trestný čin, není, neboť teprve 17. června 1921 zavedl vojenský prokurátor v Josefově proti obviněnému soudní vyhledávací řízení a také šetření, které před tím osobní a stížnostní komise ministerstva národní obrany o předmětném trestném činu konala, spadá do doby, kdy obviněný již nebyl příslušníkem bývalé rak.-uherské armády. Obviněný nastoupil sice dle vlastního udání 10. května 1919 činnou službu vojenskou v čs. armádě a sloužil v čas, kdy vojenský prokurátor v Josefově proti němu zakročil, aktivně u čs. hrubého dělostř. pluku čís. 104. Přes to však nelze vzhledem na svrchu uvedené uznati, že pro trestný čin, jež obviněný spáchal dříve, než nastoupil činnou službu v čs. vojsku, jsou příslušny vojenské justiční úřady, a že zejména vojenský prokurátor v Josefově byl příslušným k zavedení trestního vyhledávacího řízení proti obviněnému pro tento čin. Ku trestnímu stíhání příslušny jsou civilní soudy státu československého.

K dožádání tomuto opřenému o § 39 v. tr. ř. ve znění článku VIII. zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 89 sb. z. a n. odpověděl Nejvyšší soud jako soud zrušovací, že sdílí názor nejvyššího vojenského soudu, aby v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím a krajským soudem v Hradci Králové se strany jedné a vojenským prokurátorem v Josefově se strany druhé v trestní věci proti kapitánu Theodoru U-ovi pro zločin spoluviny na vraždě uznána byla příslušnost občanských trestních soudů, neboť rozhodným jest, že rozpuštěním býv. rak.-uh. armády a ukončením vojenského poměru, v němž se obviněný nalézal, zanikla i vojenská trestní pravomoc, které obviněný do té doby podléhal, a že pravomoci čsl. vojenských soudů podléhají dle § 12 v. tr. ř. trestné činy spáchané příslušníky bývalé rak.-uherské armády před nastoupením činné služby u čsl. armády jen za podmínek odstavce prvního § 16 v. tr. ř., kteréhož předpokladu však zde není, ježto nějaké úřední opatření, vztahující se na přípravu nebo na zahájení trestního řízení ohledně předmětného trestného činu, za doby trvání původního vojenského poměru a původní vojenské trestní pravomoci se nestalo.

Čís. 1024.

Pokud jsou občanské soudy příslušny, by pokračovaly v trestním řízení, jež neprávem zahájeno bylo vojenským trestním soudem.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, N I 103/22.)

Přípisem ze dne 17. října 1922 oznámil Nejvyšší vojenský soud Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu, že zamýšlí vydati ve

sporu vojenského prokurátora v Praze a státního zástupce v Praze o příslušnost v trestní věci proti Václavu V-ovi pro zločin dle §§ 413, 414 : 4 v. tr. zák. toto rozhodnutí: Rozhodnutí o návrhu, by v trestním řízení proti Václavu V-ovi, zastaveném podle § 240 v. tr. ř. usnesením divisiho soudu v Praze ze dne 23. července 1920, bylo pokračováno, přísluší civilním trestním soudům. Důvody: Proti bývalému domobraneckému pěšáku Václavu V-ovi, býv. c. k. střel. pluku čís. 30, narozenému 6. října 1871, bylo dne 28. května 1918 příslušným vojenským velitelem v Litoměřicích zavedeno vyhledávací řízení u divisiho soudu v Terezíně pro podezření ze zločinu vraždy dle §§ 413, 414 : 4 v. tr. z., spáchaného tím, že dne 21. dubna 1918 v K. svou dceru Boženu V. zavraždil. Trestní řízení, ve kterém od 24. června 1919 bylo u divisiho soudu v Praze pokračováno, bylo (před podáním obžaloby) usnesením tohoto divisiho soudu ze dne 31. července 1920 po rozumu § 240 v. tr. ř. zastaveno, poněvadž vojenský prokurátor dle rozhodnutí ze dne 23. července 1920 pro nedostatek důkazů upustil podle § 239 : 3 v. tr. ř. od dalšího trestního stíhání obviněného. Obviněný byl již 4. března 1919 z vyšetřovací vazby propuštěn. Dne 5. března 1922 došel k vojenskému prokurátorovi v Praze návrh Josefa H-a, rolníka v K., který jako hlavní průvodní svědek byl ve vyhledávacím řízení slyšen, na obnovu trestního řízení ve smyslu § 402 čís. 1 v. tr. ř., v němž uváděl, že může udati další skutkové okolnosti, které jednak teprve po svém svědeckém výslechu zjistil, jednak se na ně teprve později upamatoval. Vojenský prokurátor, vyslechnuv podatele jako svědka, provedl jím uvedené důkazy, načež odstoupil přípisem ze dne 2. září 1922 trestní věc podle §§ 16 a 139 v. tr. ř. státnímu zastupitelství v Praze, poněvadž obviněný — jsa narozen 1871 — již není vojínem, a k provedení obnovy dle § 402 v. tr. ř. není příslušnost vojenských justičních úřadů vzhledem na ustanovení §§ 16, 386 v. tr. ř. dána. Státní zastupitelství v Praze vrátilo však spisy zpět vojenskému prokurátorovi s tím, že, ač jemu (vojenskému prokurátorovi) v době podání návrhu na obnovu řízení proti Václavu V-ovi podle § 209 : I v. tr. ř. dne 23. července 1920 zastaveného, totiž dne 5. března 1922 zrušení pokud se týče skončení vojenské příslušnosti soudní známo bylo, přece šetření o návrhu tom konal a tím dle § 16 v. tr. ř. svou příslušnost uznal. Vojenský prokurátor, zjistiv pak ještě dotazem u příslušného doplň. okresního velitelství, že obviněný se nenachází ve vojenském poměru a že po státním převratu vojenskou službu vůbec nekonal, poněvadž překročil již 50. rok svého věku, a že vzhledem na své stáří dle výnosu M. N. O. (správně vojenského velitelství v Praze) č. j. 305 z roku 1918 nebyl po státním převratu k vojenské činné službě vůbec povinován, předložil spis sem k rozhodnutí, dovoláváje se též rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. ledna 1920 Kr 13/20 čís. 112 sbírky. Názoru státního zástupce nelze přisvědčiti. Při rozhodování o tom, má-li se trestní řízení, nehledíc k podmínkám a formálnostem »obnovy řízení« v §§ 386 až 401 v. tr. ř. uvedeným, ve smyslu § 402 v. tr. ř. znovu zahájit neb v něm pokračovati, má dle posledního odstavce tohoto § ustanovení § 16 obdobnou platnost, to jest ukončením poměru zakládajícího pravomoc vojenských trestních soudů zaniká jejich pravomoc pro obecné trestné činy, neučinil-li příslušný vojenský úřad nebo soud před ukončením tohoto poměru žádného opatření čelícího ku přípravě neb zahájení trestního řízení. To se v případě, o který jde, nestalo a ani státi nemohlo,

poněvadž v době, kdy návrh na obnovu řízení k vojenskému prokurátorovi v Praze došel, obviněný již v činné vojenské službě nebyl, jak svrchu uvedeným sdělením příslušného doplňovacího okresního velitelství zjištěno. Proto nemohou šetření, která vojenský prokurátor o návrhu na pokračování v řízení konal, nejso vůbec k takovému šetření příslušný, mítí významu jako opatření ve smyslu § 16 v. tr. ř., kterými by příslušnost vojenského justičního úřadu byla založena. Nejvyšší vojenský soud jest proto názoru, že k rozhodnutí o návrhu, aby pokračováno bylo v trestním řízení, které proti Václavu V-ovi u divisičního soudu v Praze bylo vedeno a usnesením téhož soudu ze dne 23. července 1920 ještě před podáním obžaloby po rozumu § 240 v. tr. ř. bylo zastaveno, jsou příslušny obecné trestní úřady. Dovolujeme si zároveň uvést, že dle jeho názoru není ku pokračování v trestním řízení před soudy civilními zapotřebí výroku nejvyššího vojenského soudu, že obnova jest přípustna, jak je o něm zmínka v posledním odstavci § 393 v. tr. ř., poněvadž se nejedná o »obnovu« trestního řízení, které by snad bylo teprve po podané obžalobě bývalo zastaveno, jak ji má ustanovení § 387 v. tr. ř. na mysli, nýbrž jen o pokračování v trestním řízení zastaveném před podáním obžaloby, o němž v předpokladu příslušnosti vojenské trestní pravomoci rozhoduje podle § 402 v. tr. ř. vojenský prokurátor, a nikoli nejvyšší vojenský soud. Ve smyslu § 40, odstavec druhý v. tr. ř. žádá nejvyšší vojenský soud o sdělení tamního stanoviska k uvedenému sporu kompetenčnímu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz v tom směru, že souhlasí s tím, aby v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Praze a vojenským prokurátorem v Praze v trestní věci proti Václavu V-ovi pro zločin vraždy k rozhodnutí o návrhu na obnovu vztažně na pokračování v trestním řízení uznána byla příslušnost občanských trestních soudů, neboť se zřetelem k tomu, že obviněný, překročiv 50. rok věku svého, v československé armádě činnou vojenskou službu ani nekonal a také k ní vůbec povinen nebyl, jsou příslušny k rozhodnutí o obnově vztažně o pokračování v trestním řízení ve smyslu §§ 386 a 16 voj. tr. ř. civilní trestní soudy, a následkem toho nemohou šetření absolutně nepřísušného vojenského prokurátora příslušnost vojenských trestních úřadů založiti. Ježto pak nejde o obnovu trestního řízení ve vlastním slova smyslu, nýbrž pouze o pokračování v řízení zastaveném již před podáním žaloby, a toto k pokračování dle § 402 v. tr. ř. na formelní předpisy obnovy vázáno není, nemá zde místa ustanovení § 393 odstavec čtvrtý voj. tr. ř. a proto také i nejvyšší soud přistupuje k mínění nejvyššího vojenského soudu, že není zapotřebí, by tento učinil výrok o přípustnosti obnovy po rozumu posledního odstavce § 393 voj. tr. ř., a o této bude rozhodnutí civilnímu trestnímu soudu jedině podle předpisu § 352 tr. ř.

Čís. 1025.

Podání na soud, by byla vyšetřena určitá okolnost, o níž podatel věděl, že nenastala, není ještě podvodem.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1922, Kr II 624/22.)